treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 425 | Barcelona, 10 de novembre de 1.975 | Preu : 10 pessetes

EDITORIAL

18 de Novembre

Tots a l'acció per l'amnistia i per les llibertats!

BOICOT ALS AUTOBUSOS EL 18 DE NOVEMBRE! L'assemblea de Catalunya crida a aquesta acció per l'AMNISTIA i les LLIBERTATS POLITIQUES I NACIONALS DE CATALUNYA. Interpretant encertadament el desig popular d'afirmar la voluntat de canvi democràtic -en uns moments que es cuina a esquenes del poble una maniobra continuista amb Juan Carlos-, l'Assemblea de Catalunya dóna un punt on agafar-se i fer convergir tots els rierols del descontentament en una gran riuada popular i democràtica.

La crida de l'Assemblea de Catalunya apareix en moments crucials. L'agonia del dictador, ja irreversible, precipita la crisi del sistema de poder feixista. La "monarquía del Movimiento" o no canviarà res de substancial o, en el millor dels casos, sota la pressió del conjunt de la societat, serà una liberalització parcial, condicionada, limitada, destinada a frenar i retallar la participació de la massa del poble en la vida social i política, i preservar la direcció hegemònica del gran capital en el procés -avui ja inevitable- de liquidació del franquisme.

¿Admetrem que es continuï negant i desvirtuant les aspiracions populars? Trenta-sis anys de dictadura són suficients! En la tensa espera de la mort de Franco, totes les forces polítiques i socials, conscients que aquest fet inaugura una nova etapa en la història dels pobles d'Espanya, prenen posició. Cal que es manifesti el protagonisme dels treballadors, de les masses populars.

Una iniciativa com la de l'Assemblea de Catalunya permet que s'expressi, que comenci a expressar-se, aquest protagonisme. De fet, la pressió popular, latent, només espera trobar oportunitats, iniciatives concretes, per manifestar-se. La millor prova, l'hem tinguda en el recital de Raimon el dia 30, expressió esplèndida de la voluntat pacífica de canvi i de llibertat de Catalunya. Aquell acte és un signe de l'estat d'ànim d'amplis sectors de les masses.

L'acord recent de la Junta Democràtica d'Espanya i la Plataforma de Convergència Democràtica per organitzar accions de lluita entorn d'uns punts programàtics comuns aclareix també l'horitzó. Aproxima la concreció d'una alternativa de poder, necessària per fer cristal.litzar les lluites i fer-les desembocar en una ruptura democràtica. Es un estímul important per a tots els antifranquistes.

(acaba a la pàgina 2)

CRIDA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

BOICOT ALS AUTOBUSOS!

Catalans: el 18 de novembre a la tarda, fins a les nou,

ABSTENIU-VOS D'AGAFAR AUTOBUSOS.

AQUEST GEST SERÀ UN VOT PACÍFIC PER

L'AMNISTIA

LES LLIBERTATS POLÍTIQUES I NACIONALS DE CATALUNYA

EDITORIAL

(ve de la pàgina 1)

Per totes aquestes raons,cal que les forces progressistes i democràtiques de Catalunya es llencin molt seriosament a l'acció del dia 18 i la converteixin en una gran manifestació de masses per l'AMNISTIA i les LLIBERTATS POLITIQUES I NACIONALS DE CATALUNYA. Això és més necessari encara si tenim en compte que els esdeveniments poden precipitar-se en qualsevol moment i crear situacions noves en terminis molt breus de temps.

Des de les pàgines de TREBALL cridem tots els demòcrates, i en primer lloc els comunistes, a preparar l'acció amb la màxima energia i empenta. Cridem a difondre la consigna per tots els mitjans possibles: amb octavilles i pintades,però també a través de discussions, reunions i assemblees -legals o no- als llocs de treball, d'estudi, d'esbarjo, als centres de reunió; a través de formes noves d'agitació,de mítings-llampec als cines, als espectacles públics, als llocs on es concentren les masses; buscant en tots els casos, amb imaginació i audàcia, les formes que puguin difondre més àmpliament la consigna.

El boicot als autobusos ha de ser no sols un fi de l'acció, sinó també un mitjà per aconseguir la presència al carrer de milers i milers de persones, en grups, confluint cap al centre de cada ciutat o localitat. Aquesta presència hauria de constituir l'objectiu primordial de l'acció. Cal preparar les condicions perquè es pugui expressar amb crits, amb pancartes, etc.- el desig d'amnistia i llibertat. Cal organitzar el boicot, però també les sortides en massa des dels llocs de treball i estudi, prendre compromisos col.lectius aprofitant els dies anteriors i el mateix matí del dia 18. A Barcelona, aquesta forma de protesta popular té una tradició present en el record de tots. Fem que la tarda del 18 de novembre sigui espectacular la presència massiva dels ciutadans de tota condició a les prinoipals artèries de les nostres ciutats! Als llocs on els transports no existeixin o no siguin importants, cal organitzar altres formes de manifestació específiques, que poden orientar-se també cap a la presència massiva als carrers principals de cada localitat.

Per assegurar-ne l'èxit, les organitzacions polítiques i socials han de preparar-la de manera acurada,estudiant en cada cas les seves possibilitats concretes i adoptant compromisos.

El dia 18 pot ser important si tots ho volem. No serà, però, una acció única, sens dubte. Si Franco mor abans,¿no poden haver-hi esclats populars anteriors, reclamant l'amnistia, per exemple? En tot cas, el 18 és des d'ara un punt de referència, una fita,un punt de partida possible d'amplíssimes mobilitzacions -en la perspectiva de l'Acció Democràtica Nacional- que es lliguin a tots els objectius reivindicatius dels treballadors i veïns, un motiu perquè tots els grups, totes les entitats legals, tots els sectors populars, tots els demòcrates, consolidin i estenguin la seva coordinació de lluita i posin en tensió les seves energies col.lectives de cara a les grans batalles polítiques que el moment present reclama.

FÍGOLS
Dolor i indignació

Amb dolor i indignació hem rebut la notícia de la mort de 30 minaires de Fígols a conseqüència d'una explosió de grisú. Les notícies que arriben a la nostra redacció corroboren que alguns treballadors i, en particular, el jurat d'empresa -com han dit alguns diaris legals- havien advertit dies abans que hi havia irregularitats en les condicions d'aireig i de seguretat.

¿Com és possible que es puguin produir casos de negligència tan criminal? ¿Com és possible que compti tan poc la vida de tants treballadors? Caldria esperar que la investigació assenyalés responsabilitats penals. Però... la llei protegeix els qui amassen milions a costes del treball proletari sense exigir-los el mínim que se'ls hauria d'exigir: la seguretat,la salut i la vida dels qui produeixen les riqueses. Algun dia la seguretat, la salut i la vida dels treballadors i no la rendabilitat del capital, seran el primer imperatiu econòmic: per això lluitem els comunistes.

Saludem les mostres impressionants de dol i solidaritat dels miners i altres habitants de la zona el dia de l'enterrament, la vaga a les mines de Sallent-Balsareny, la dels miners asturians en signe de dol, la solidaritat econòmica dels obrers d'Astano (el Ferrol) i la subscripció pública oberta per Justícia i Pau, així com les restants mostres de solidaritat i ajut. Cridem tota la classe obrera, tots els ciutadans a multiplicar aquestes mostres de solidaritat, a ajudar els familiars de les víctimes d'aquesta desgràcia.

PARADOXES ECONÒMIQUES

Una enquesta recent indica -segons A. Figueruelo al "Noticiero" del 8-XI-75- que només el 21,7% de la població laboral treballa 8 hores diàries; un 42,8% supera les 10 hores i el 27% treballa 12 hores i més per dia.

Heus aquí unes dades eloqüents de com funciona la nostra "societat de consum", que mereixeria dir-se més aviat de "sobretreball".

I és útil recordar aquestes xifres en moments de crisi com els presents,en què l'índex d'atur forçós augmenta. Se situava, fa tres setmanes, en el 2,46% -xifra oficial- i sembla estendre's cada dia a noves activitats. La lluita dels obrers de Fama i l'anunci d'un expedient de crisi a Siemens -empreses de Cornellà les dues- són exemples, entre altres, d'aquesta extensió.

Mentre uns consumeixen la seva energia i la seva vida en jornades esgotadores -i ritmes també esgotadors- d'altres viuen la por de perdre el lloc de treball. Així és de contradictòria l'economia capitalista.

No hauria la classe obrera d'abordar aquesta qüestió des d'un punt de vista global que permetés atacar aquestes dues injustícies al mateix temps? No caldria elaborar plataformes reivindicatives -necessàriament interprofessionals- que donessin respostes positives i mobilitzadores a la doble xacra dels acomiadaments, d'un cantó, i de les hores extra, la pluriocupació, etc., de l'altre?

L'hora del canvi

Quan escrivim aquestes ratlles Franco continua gravíssim i la seva mort pot ser cosa d'hores o, a tot estirar, de dies.

La prolongació de l'agonia del dictador ha creat una situació de desconcert i de paràlisi a les altures, que estimula els distints clans franquistes a buscar afanyadament una recomposició de les seves forces que eviti l'ensulsiada immediata del règim i permeti l'aplicació de les "previsions successòries". En aquesta direcció se situa l'assumpció per Juan Carlos del càrrec de cap de l'Estat amb caràcter provisional, que inicialment havia rebutjat, i l'exercici d'aquest càrrec dins dels marcs del més estricte continuisme, tal com correspon al seu jurament de ser el rei de la "Monarquía del Movimiento".

De la seva banda, les masses populars viuen des de fa quinze dies pendents de la ràdio, la premsa i la televisió amb l'esperança que la notícia de la mort de Franco està a punt de caure i que provocarà, per si sola, una acceleració sense precedents del procés cap a la llibertat i la democràcia.

Aquesta actitud o estat d'ànim de les masses és un reflex de la correlació de forces existent al país, de la percepció per les masses de la superioritat d'aquells qui desitgen la democràcia enfront dels qui volen que el feixisme sobrevisqui. Revela la comprensió, per amplis sectors populars, del fet que el règim està esgotat, que la crisi econòmica -amb les seves seqüeles de desocupació i inflació-, el conflicte del Sàhara, el repudi mundial del franquisme i altres problemes no menys greus reclamen imperiosament un canvi democràtic, en el qual estan interessats no solament els treballadors, sinó també sectors majoritaris de la burgesia, de l'Església, de l'Exèrcit, de tota la població.

La coincidència de la gran majoria dels ciutadans en el desig que es produeixi un canvi s'obre camí, malgrat la repressió, a la premsa, a les conferències i reunions públiques que s'escapen de les prohibicions oficials i, fins i tot, en actes artístics com el recent recital d'en Raimon al Palau dels Esports de Barcelona, que el públic va transformar en una vibrant manifestació per l'amnistia, per les llibertats democràtiques i nacionals.

Això no obstant, els comunistes hem d'entendre i fer entendre als altres que fins i tot amb una necessitat objectiva de canvi tan evident i una correlació de forces tan favorable al canvi, el fet que hi hagi o no canvis en un temps immediat dependrà fonamentalment de la capacitat de l'oposició per oferir al país una alternativa democràtica responsable, de la decisió i intel.ligència dels comunistes i dels altres lluitadors d'avantguarda per treure les masses al carrer a reclamar l'amnistia i les llibertats democràtiques, de la nostra tenacitat i iniciativa per impulsar i coordinar la lluita de totes les capes de la població fins a la seva culminació en una Acció Democràtica generalitzada que instal.li a Madrid un Govern Provisional de Reconciliació Nacional i, a Catalunya, un Govern Provisional de la Generalitat. Com es diu a la Declaració del Comitè Executiu del PSUC del 27 d'octubre, els ultres tenen Juan Carlos a les seves mans i no es pot esperar que aquest vagi a imprimir, per impuls propi, una orientació democràtica a la Successió.

Però les contradiccions que enfronten a les distintes camarilles franquistes i la necessitat que Juan Carlos té d'eixamplar la seva base de suport, creen una situació particularment favorable perquè l'oposició i les masses en general passin a l'ofensiva en la lluita per l'amnistia, per ampliar les zones de llibertat als sindicats i a tot arreu, per la sortida a la llum de les organitzacions i moviments d'oposició que operen en la clandestinitat.

En aquesta perspectiva cap considerar com a transcendental el document conjunt fet públic amb data 30 d'octubre, a Madrid, per la Junta Democràtica d'Espanya i la Plataforma de Convergència Democràtica en el qual es proposa una alternativa al continuisme dictatorial i una perspectiva de lluita coincidents, en el que és fonamental, amb els que preconitzen la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i l'Assemblea de Catalunya.

Aquest document representa inequívocament un pas decisiu cap a l'acord general de l'oposició de tots els pobles d'Espanya, que la situació del país reclamava angoixosament, i proporciona les bases per anar a la constitució d'un Govern Provisional capaç d'assumir el poder i d'obrir el procés constituent necessari perquè els pobles d'Espanya exerceixin la seva sobirania.

Es pot afirmar, per tant, sense por a l'exageració, que es tracta d'un document històric, que les plataformes unitàries de les nacionalitats -en primer lloc la CCFPC i l'Assemblea de Catalunya- i totes les forces d'oposició que no estan a la JUNTA ni a la PLATAFORMA han de fer seu i que tots hem de difondre i fer servir per impulsar les accions de masses que han de conduir a la ruptura i al canvi democràtic.

PROGRESSOS DE LA SOLIDARITAT

Els presos polítics, només a Barcelona, són avui 160 a la presó Model d'homes i 40 a la de dones de la Trinitat. Però el moviment de resposta popular s'intensifica i fa que l'empresonament sigui avui una situació molt diferent a la que es vivia abans.

Avui el pres polític rep, des del primer moment, una solidaritat que desborda els mètodes repressius. Així, tenim les nombroses detencions impedides pels companys de treball o de veïnat del qui intenten detenir. I, si la detenció s'aconsegueix, la resposta és immediata amb la denúncia pública dels fets a través de la premsa, amb la recollida de diners i queviures, amb l'assessorament als familiars, amb els paquets portats a la comissaria, amb les visites de "persones socialment més respectades pel sistema vigent" (llegiu: empresaris, jerarquia eclesiàstica, dirigents d'organitzacions legals), amb accions públiques per aconseguir la llibertat.

Amb les gestions esmentades, la solidaritat només fa que iniciar-se. Un cop el detingut fora de les mans de la policia, aquesta solidaritat reapareix amb nova força, mitjançant les gestions davant dels jutges, de les "autoritats" civils i militars, dels funcionaris de presons, fins i tot davant dels propis guàrdies civils que vigilen les presons, que, com a Madrid el primer d'octubre, arriben a impedir l'actuació de les bandes feixistes "incontrolades".

Avui s'envien a les presons 500 pessetes mensuals per pres, paquets setmanals de queviures, medicaments, roba, llibres i altres entretaniments. S'ajuda econòmicament les famílies, es busquen places escolars per als fills dels presos, s'ajuda a fer els viatges de visita als penals i, sobre tot, es fa arribar a les presons l'esperit de lluita que el Règim ha volgut anul.lar amb l'empresonament

Avui, aquest esforç ha d'anar acompanyat de la vigilància i protecció, per les masses actives, de la vida dels presos. Cal saber evitar actes desesperats de l'extrema dreta, d'ajusticiament sense judici. Per això saludem la iniciativa de les Comissions de Solidaritat i d'altres forces de l'oposició popular organitzada d'anar a les portes de les presons amb els familiars dels presos per protegir la vida d'aquests.

Creiem, però, que no solament cal intensificar l'esforç solidari sinó que cal fer-lo culminar en l'impuls a la solidaritat màxima: l'impuls per la llibertat de tots els presos polítics, l'impuls per l'amnistia, un dels factors centrals, avui, de tota la lluita política.

Lluitar contra la repressió

La lluita per l'amnistia, contra la repressió, pren en aquest moment polític, d'agonia del dictador i del seu sistema, una significació especial. Així ho ha comprès el poble de Manresa i s'ha solidaritzat amb més de vint detinguts, la major part dels quals van ésser salvatgement torturats i colpejats per la "brigadilla" de la Guàrdia Civil d'aquesta localitat.

Des d'un primer moment; delegacions de càrrecs sindicals van anar a comissaria a interessar-se pels detinguts. En el cas de Josep Fuentes van demanar que pogués estar present a les eleccions sindicals; malgrat la seva forçada absència els companys l'elegiren president de la seva agrupació.

Els empresaris decideixen no acomiadar cap dels detinguts, es comprometen a reservar-los els llocs de treball i fan gestions prop de la Guàrdia Civil.

El Col.legi de Llicenciats envia una carta a la premsa condemnant les tortures, carta que els diaris no fan pública.

En una reunió d'entitats, aquestes acorden anar a veure l'alcalde; però aquest s'amaga i no dóna la cara.

L'Església de Manresa té un comportament digne i actiu. En un acte religiós es reuneixen vint capellans i tres-centes persones. Es parla dels detinguts i de les salvatges torturas a què han estat sotmesos; allí mateix es recullen vint mil pessetes.

La solidaritat es popularitza, es recullen diners als barris. Un primer recompte dóna la xifra de cent mil pessetes. Els presos reben gran quantitat de llibres i paquets de menjar, mentre que les famílies són objecte de tota mena d'atencions.

Cinc dels empresonats fan arribar una carta oberta a l'opinió pública manresana, document que reproduïm a part i del qual se'n repartiren més de dos mil exemplars per tot Manresa.

Per altra banda, escarni i ignomínia per als torturadors: el comandant del lloc, el sergent Olmos i els números Rueda i Mansera, entre altres. Contràriament, alguns guàrdies, encara que tímidament,donen mostres de reprovació, per tot el que estan veient. El jutge, López Carrasco, es descobreix com un titella de la "brigadilla" accedint a concedir la pròrroga de detenció fins a deu dies, no deixant que els detinguts siguin vistos pel metge i no acceptant declaracions on es denunciaven els mals tractes.

El terror oficial s'ha regirat contra els seus executors, malgrat els intents de la "brigadilla" de convèncer certs sectors que els detinguts eren "dimonis" comunistes; però aquests són vells arguments que ja no enganyen ningú, entre altres coses perquè els comunistes fa temps que apareixen a primera línia del combat per la llibertat i la democràcia.

Publiquem el text íntegre de la carta que cinc dels detinguts el mes passat a Manresa han adreçat als seus conciutadans:

Carta oberta a l'opinió pública de Manresa

Els cinc detinguts que restem, encara, a la presó, reunits avui per primera vegada, després d'intercanviar impressions i experiències, volem lliurar a l'opinió pública de Manresa aquesta carta oberta que, creiem, recollirà el sentiment de tots els companys que han estat detinguts aquests dies:

En primer lloc, volem fer constar el nostre agraïment personal i l'alegria davant les mostres de solidaritat que ens arriben contínuament: des dels familiars, amics, companys de feina que ens porten paquets i cartes animant-nos, que s'han preocupat i es preocupen per les nostres famílies, fins a empresaris que han garantit el sou i la feina d'alguns companys en aquesta situació.

Però, especialment, valorem l'acte que en una església de Manresa va congregar tres-centes persones entorn de la pregària i de la protesta pels fets que aquests dies han provocat la indignació de tothom qui aprecia els drets inviolables de qualsevol persona. Nosaltres podem certificar -i ens n'alegrem- que dins el mateix quarter hi ha hagut, tímides, mostres de reprovació dels mètodes brutals utilitzats i de reconeixement,tàcit o obert, de la greu injustícia -il.legal, a més- que s'ha comès amb tots nosaltres.

Des del dijous, dia 9, hem estat detinguts més de vint manresans, molts de nosaltres sotmesos a salvatges i cruels torturas, amenaces i vexacions -i sabem que en busquen d'altres-, obrers i professionals, coneguts públicament com a homes i dones honrats, treballadors i apreciats en els nostres centres de treball i de convivència social, o en els càrrecs de representativitat popular, al sindicat i als barris.

A tots, cadascú des del seu lloc i des de la seva perspectiva, ens uneix l'esforç en una mateixa lluita: pel millorament de les condicions materials i socials de vida, per la participació de tots en els afers públics que ens afecten i, en definitiva, per la conquesta de les llibertats democràtiques que obrin al nostre país un horitzó nou de convivència social basada en la tolerància i el respecte als drets fonamentals de la persona; i ens uneix, també, una mateixa preocupació en la lluita: que aquest canvi democràtic, necessari i inevitable, es realitzi sense traumes inútils i sense violències que encenguin, novament, la foguera d'odis passats, que, en definitiva, només serveixen, com veiem, per justificar la persecució indiscriminada de tots aquells qui volem un canvi pacífic però que algú està intentant d'impedir-lo per la violència.

Tot això és el que hem estat discutint aquests dies, entre cop i cop, amb els propis torturadors i els guardes que ens vigilaven; nosaltres que, per lluitar contra la violència, hem estat violentats físicament i moral, que, per impulsar la lluita pacífica i oberta, som condemnats per un decret antiterrorista.

Avui sabem que estem en règim de presó provisional; però darrera nostre en vindran d'altres i d'altres si la solidaritat no és més ampla, si la veu de la protesta no és més forta,si l'esforç comú, la lluita unitària contra l'arbitrarietat i el terror no tira endavant fins a arrabassar allò que en definitiva ens pertany: la nostra pròpia llibertat.

Presó de Manresa, 25 d'octubre de 1975.

Josep Fuentes Ribas,Joan Sala Fainé, Josep Consola Cots, Jaume Sala Alegre, Manuel Ramos Gómez.

Alerta amb els presos!

Des del motí produït a la presó Model de Barcelona el mes d'octubre, provocat per la mort d'un pres comú degut a mals tractes, hi ha més de 150 presos polítics i un nombre indeterminat -però potser més elevat- de comuns castigats a un mínim de 40 dies de cel.la. Es coneixen alguns casos de presos que en tenen més, com és en Jordi Casanelles, castigat a 170 dies!

Aquest càstig monstruós, capaç de destrossar psíquicament i físicament una persona, reclama una protesta enèrgica. La Junta del Col.legi d'Advocats ha demanat audiència al director de la Model. Es un primer pas al qual cal donar suport des de tot arreu on sigui possible.

Hi ha denúncia d'advocats per maltractaments causants de la mort del pres, que va provocar l'amotinament.

Per un nou protagonisme camperol

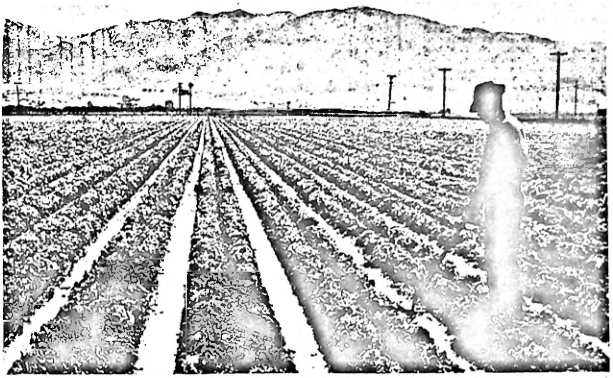

Cada dia que passa es fa més patent la importància que han tingut els resultats de les eleccions a les Germandats de cara al plantejament, defensa i solució dels problemes del camp.

No cal dir que els resultats no es poden comparar amb els assolits a les ciutats. No són generals, però la renovació és més extensa i profunda que no sembla. En uns llocs han triomfat candidatures democràtiques; en d'altres, homes qualificats de sans o bons, que gaudeixen de la confiança de la pagesia i, juntament amb homes madurs, han estat elegits pagesos de 30-40 anys i alguns joves que han introduït una nova saba a la impulsió camperola. Juntament amb això, cal remarcar que, en presentar les candidatures, s'han debatut programes i plataformes sobre els problemes agraris i també els generals de les zones rurals.

Els nous homes elegits han començat a fer els seus primers passos, que hauran de ser cada cop més ferms i decisius, en defensa dels interessos camperols.

Així, hem vist com s'ha produït, per primera vegada, la vaga del tomàquet dels pagesos del Baix Ebre, amb el fi d'obtenir un preu que cobrís els costos de producció i remunerés el treball invertit. Les reunions es van celebrar a la Germandat i s'hi va acordar no recollir el tomàquet per tal de fer pressió sobre els industrials conservers i sobre el Govern per evitar l'enfonsament del preu. Es pot dir que durant quatre dies l'acord que es va adoptar va ser seguit massivament. Els resultats haurien estat millors si la Junta de la Cambra Cooperativa Arrossera, dominada pel cacic feixista Margalef, no hagués boicotejat la unanimitat de l'acord.

També hem vist, recentment, com els camperols tarragonins han sabut imposar el seu criteri en el problema de l'avellana. En Mestres, procurador familiar, d'ANEPA, va pretendre enterrar la qüestió i va voler fer-ho amb una tapadora de "democràcia". Va convocar un dijous, a la COSA de Tarragona, els vells càrrecs de Germandats, malgrat que dissabte prenien possessió els nous elegits. A la reunió es varen presentar els nous càrrecs i es va arribar a uns 250 assembleistes. Malgrat la resistència de Mestres, l'assemblea va imposar que es donés la paraula als nous elegits, que van ser els qui protagonitzaren l'assemblea. Es va exigir un preu mínim de garantia de 24 pessetes el quilo, en gra, es va elegir una comissió perquè assumeixi la representació pagesa i negociï la solució i es va acordar que l'assemblea participi a les decisions.

Aquests exemples, juntament amb els d'altres lluites per afrontar els problemes de l'oli, del vi i molts d'altres, marquen la pauta de com els homes elegits han d'actuar en defensa dels interessos pagesos i als organismes legals. Això pot fer-se i s'ha de fer no solament a les Germandats, sinó també a les Cooperatives, Grups Sindicals de Colonització, Juntes de Regants, etc., que són entitats que juguen un paper bàsic perquè es troben, en molts casos, més vinculades als interessos camperols. Però, paral.lelament, els líders camperols i els homes més combatius, amb càrrecs o sense, han d'assumir el paper d'impulsors de la coordinació i esdevenir el motor de les accions camperoles.

Ara bé, els pagesos són cada cop més conscients, malgrat que amb la seva lluita arrenquin determinades reivindicacions, que per canviar l'actual política anticamperola, que subordina el camp als interessos de l'oligarquia monopolista, s'imposa una política del tot diferent, que trenqui amb l'actual i en la qual els pagesos en siguin els autèntics protagonistes. Això planteja la necessitat de fondre les reivindicacions camperoles amb les de la classe obrera i les de les altres capes de la població, que aspiren també a promoure un canvi democràtic real. Per a aquest fi, els camperols han d'entrar en contacte amb els homes més representatius d'aquests altres estaments i, alhora, treballar perquè els pagesos participin a les mobilitzacions democràtiques convocades pels organismes representatius, com l'Assemblea de Catalunya, o que englobin les forces autènticament democràtiques. Aquesta serà la millor manera de contribuir a plasmar en la realitat l'Acció Democràtica Nacional de Catalunya i coadjuvar al canvi.

Declaració Junta Democràtica-Plataforma de Convergència

En aquest document transcendental, datat a Madrid el 30 d'octubre, la Junta Democràtica d'Espanya i la Plataforma de Convergència Democràtica declaren la seva increbantable decisió de continuar una acció política per la construcció d'un sistema democràtic pluralista basat en la sobirania popular. Rebutgen la continuïtat del Règim, de qualsevol manera que ens la vulguin imposar, tant si és pel sistema successori previst com per un altre. Ambdós organismes unitaris manifesten la voluntat d'emprendre accions polítiques per aconseguir els quatre objectius que resumirem breument: Alliberament dels presos polítics i sindicals i retorn dels exiliats. Exercici dels drets humans i de les llibertats polítiques i sindicals, sense exclusió. Immediat exercici dels drets i llibertats polítiques de les nacions i regions de l'Estat espanyol. Obertura d'un període constituent per anar a la consulta popular sobre la forma d'estat i de govern.

La Junta i la Plataforma convoquen a totes les forces polítiques, sindicals i socials i a tots els ciutadans a l'acció per conquerir els drets i llibertats fonamentals i per establir òrgans de poder executiu que en garanteixin l'ús i l'obertura del procés constituent.

Finalment, la Junta i la Plataforma diuen que continuaran en contacte i concertaran els seus esforços.

AMBICIONS I INTRIGUES AL SÀHARA

La qüestió del Sàhara està col.locada al centre de la situació política espanyola, fins al punt que pot esdevenir factor decisiu que precipiti la fi del franquisme. Porta en ella mateixa una enorme càrrega conflictiva. Però, a més a més, la seva efectivitat es multiplica en produir-se en el moment de la desaparició física de Franco. La crisi sahariana ha posat en descobert escandalosament la feblesa i la corrupció del Règim.

En primer lloc, s'ha posat de manifest el desencert i la hipocresia inaudits de la política que s'ha seguit pel que fa a aquest territori. Efectivament, en una primera etapa, llavors que ja no era possible, davant de l'onada de la descolonització, mantenir el Sàhara com a tal colònia, es va recórrer a la ficció de convertir-lo en territori "metropolità", en una "província". El mateix es va fer amb Ifni i Guinea, que no hi va haver inconvenient en abandonar al seu temps, cedint aquell al Marroc i concedint planeramente la independència a aquesta.

Però el cas del Sàhara era diferent. Davant de la seva costa hi havia un ric banc de pesca. I, sobretot, dessota dels seus sorrals rossecs (a vegades gairebé a cel obert) s'acumulaven grans recursos minerals, entre els quals el més evidenciat i de més fàcil i profitosa explotació és l'immens jaciment de fosfats de Bu-Craa.

A partir d'aquesta realitat la política franquista ha anat jugant diverses cartes alhora. D'una banda, es va emprendre decididament l'explotació del jaciment, la qual cosa va requerir inversions enormes i, per conseguent, la participació dominant de grups monopolistes internacionals,darrera els quals hi havia, en última instància, l'imperialisme nordamericà. D'altra banda, gràcies a la pressió de l'opinió internacional, especialment del Tercer Món, s'acceptava la tesi de l'autodeterminació, però tot dilatant la seva aplicació efectiva. Finalment, es continuava amb la ficció del Sàhara-província. Un grup de saharaïns comprats va tenir entrada a les Corts franquistes. Una assemblea (Yemaa),igualment addicta, s'establia a l'Aaiun. Amb això i, més endavant, amb el muntatge d'un partit pseudonacionalista (FUNS) s'assentaven les bases de la continuació neocolonial en el moment que no hi hagués més remei que transferir formalment la sobirania.

Però el franquisme va menysprear el fet que el moviment d'alliberament dels pobles és una realitat de la nostra època. El poble saharaí es va pronunciar per una veritable independència i va trobar la seva expressió conscient més elevada em una formació política, el Front Polisario que, a més a més d'un nacionalisme indiscutible, apuntava clarament cap a solucions socialistes.

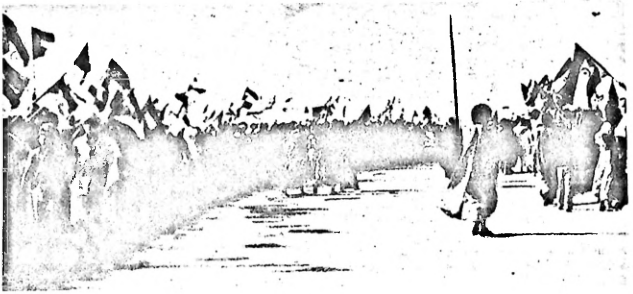

Una manifestació recent organitzada pel F. Polisario

Això va descompondre totes les previsions. L'annexionisme marroquí va esdevenir aleshores la gran basa dels interessos monopolistes. Cortina i Piniés continuaven parlant a l'ONU d'autodeterminació. Però a Madrid, d'amagat, es pensava ja en una altra política.

La "marxa verda" de Hassan II ha precipitat els esdeveniments. Solís, davant de l'estupor general (per què no hi va en Cortina?) es enviat a Rabat, ni més ni menys que a lliurar el Sàhara a canvi d'una reduïda participació en els beneficis de Bu-Craa i unes hipotètiques seguretats per a Ceuta i Melilla. S'envia a les Corts una llei d'un sol article on, sense més explicacions, es faculta el govern a fer allò que li doni la gana. Una menja difícil de digerir per a molts. Per a Algèria. Per al Polisario. Però, i això és el que cal destacar, també per a l'Exèrcit espanyol del Sàhara. Un exèrcit equipat i ensinistrat per defensar el territori i al qual, de cop i volta, li diuen que s'enretiri de les fronteres i deixi pas a l'invasor marroquí. Que contempli l'evacuació forçada dels seus compatriotes. Que desarmi, degradi i llicenciï els seus companys saharaïns de la Policia Territorial, que encara són espanyols!, de la província del Sàhara. Que ocupi l'Aaiun i redueixi a un captiveri col.lectiu la població nadiua. Que lliuri tot un poble a un genocidi segur. Massa perquè es resignés. I no es va resignar.

L'oficialitat del Sàhara va dir al Governador Gómez de Salazar que per això no hi passava. Una unitat va arribar a la rebel.lió franca. Gómez de Salazar va haver de telefonar a Madrid i dir que s'estava a frec d'una sublevació. Juan Carlos va assumir les funcions de cap de l'Estat i va volar a calmar els ànims.

La propaganda franquista ha volgut magnificar aquest gest. Però els problemes continuen essent els mateixos. La guerra és un perill real i pròxim. La indignació de l'exèrcit del Sàhara i de la metròpolis, unànime.

I que no ens parlin ara de la "patacada d'en Solís", tot i que sigui veritat. Solís és, en efecte, representant dels interessos de Hassan a Espanya. Però només era l'instrument. El responsable és el Règim. I Arias i Juan Carlos els qui s'han embrutat, els qui s'han desqualificat irremeiablement. Que tot això quedi ben clar. I a nosaltres, els comunistes, i a tots els demòcrates ens correspon l'obligació d'explicar-ho i proclamar-ho perquè l'Exèrcit i tot el poble espanyol obri en conseqüència. Només l'enderrocament del franquisme i la instauració de la democràcia pot tornar a posar les coses al seu lloc.

L.L.

NOTA DE LA REDACCIÓ: Després d'escrit aquest article i poc abans de tancar l'edició, s'ha fet pública la decisió de Hassan II de posar fi a la seva iniciativa agressiva i aventurera de la "marxa verda". Això afluixa momentàniament la tensió a la zona i allunya el perill de guerra, sense, però, liquidar-lo totalment, perquè l' imperialisme no deixarà d'intrigar per al domini dels fosfats i altres riqueses. La retirada marroquina és una victòria del dret d'autodeterminació. Ara correspon a Espanya completar el procés que duu a l'exercici d'aquest dret i retirar-se del territori.

Congrés de Cultura

El dissabte 25 d'octubre se celebrà a Terrassa una reunió de representants de 25 associacions legals de Terrassa, 20 de Sabadell i 15 del Baix Llobregat, amb un representant de la Secretaria organitzadora del Congrés de Cultura Catalana.

Es va discutir del caràcter que hauria de tenir el Congrés i es va acordar que havia de reflectir els problemes culturals i socials del poble avui. S'acordà la realització del Congrés de Cultura a les ciutats importants de les comarques representades.